

Symptomer i den Retning, som vi ønsker Samfundsudviklingen skal gaa, og ikke i den, man desværre i saa høj Grad ser andre Steder, særlig i store Industrielande. Men jeg maa samtidig hævde, at jeg ikke ser mig i Stand til at forbinde nogen Mening med den saa ofte citerede poetiske Frase af Grundtvig, at her i Landet er der faa, som har for meget, og færre for lidt. Det er jo meget naturligt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som er den sidste Grundtvigianer, citerer sin Yndlingsforfatter og citerer ham med Glæde, men jeg har altid fundet, at denne Forfatter var i høj Grad taaget, særlig naar han taler om Politik, Økonomi og Samfundsanliggender, og jeg maa hævde, at til Trods for, at det danske Samfund frembyder visse lykkelige Symptomer, økonomisk og socialt set, fremfor saa mange andre, vil jeg alligevel være tilbøjelig til at sige, at der er mange her i Landet, der har for lidt, men derimod er der efter min Formening ingen, der har for meget, thi en Formue, der er erhvervet paa lovlig og redelig Maade, er i mine Øjne aldrig for stor. Hvis Maalet er at gøre den danske Arbejder besiddende, at reducere Proletariatet her i Landet det mest mulige, og det mener jeg er et godt Formaal for stats-konservativ Politik, saa tror jeg rigtignok, at de Beskatningsveje, jeg er gaaet ind for, vil være mere effektive til at gøre den danske Arbejder besiddende end de Beskatningsformer, vi i Øjeblikket har. Om den danske Arbejder i stigende Grad kan blive besiddende, afhænger vel først og fremmest af hans egen Villie og Evne, og her er det saa lykkeligt, at selve Industriraadets Formand har erklæret, at vi her i Landet har en intelligenter Arbejderstand end de fleste andre Lande. Det har vi utvivlsomt. Vi har i Virkeligheden en overmaade stræbsom Arbejderstand, en Arbejder, i hvem der stikker en stor Del af en bourgeois, en Arbejder, som først og fremmest har det Maal for Øje at arbejde sig frem til selvstændige og uafhængige økonomiske Kaar, at blive saa vidt muligt en lille Kapitalist. Og hvis det er Bestræbelser, som skal støttes og støttes ad Beskatningsvejen, tror jeg, de lettere virkeliggøres ved, at man letter den direkte Skat, baade Formue- og Indkomstskatten, ned til de laveste Satser, til den brede Befolknings Indtægter og lille Formue ved at forøge Beskatningen paa saadanne Artikler og Nydelsesmidler, som Arbejderne ikke i fjerneste Maade behøver at bruge i større Omfang end de velhavende. Det er Vejen at gaa, hvis man vil bidrage

til ad Skattevejen at reducere Proletariatet og gøre den danske Arbejder besiddende. Vil man opnaa det modsatte, kan man ikke gaa nogen bedre Vej end den, der i Øjeblikket er fulgt af det danske Skattevæsen: at sætte Satser baade paa Indkomst og Formue, som nærmer sig det bødemæssige, og samtidig holde store Forbrugsartikler, som der uden større Skade kunde forbruges meget mindre af, saa at sige skattefri.

Finansministeren (N. Neergaard): De ærede Ordføreres Bemærkninger giver mig ikke Anledning til megen Modsigelse. De tre af dem kan jeg takke for ubetinget Tilslutning til Lovforslaget. Den fjerde forbeholdt sig ganske vist en afvigende Mening paa visse Punkter, men jeg forstod dog, at ogsaa han i det store og hele vil tiltræde det.

Overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skal jeg udtale, at den Betragtning, han gjorde gældende, var noget vel teoretisk. Man kan naturligvis godt sige, at naar en midlertidig Skattelov udløber, og man saa kommer med Forslag om dens Forlængelse, er det en Skatteforhøjelse, men saa har det ærede Medlems egen Regering jo ogsaa været inde paa en Skatteforhøjelse, idet Finansminister Bramsnæs ved Forelæggelsen af Finansloven udtrykkeligt bebudede, at dette for Luksustoldlovens Vedkommende vilde ske. Det er imidlertid ikke det, man i daglig Tale kalder en Skatteforhøjelse. Den jævne Borger vil ræsonnere som saa: Hvor meget betales der før, og hvor meget skal der betales efter disse Loves Vedtagelse? og saa bliver det en ikke saa ganske ringe Skattenedsættelse, der her bliver Tale om. For øvrigt maa jeg sige til det ærede Medlem, at ganske vist er Regeringen programmæssigt gaaet ind for Skattenedsættelser, men aldrig for Nedsættelse af Luksusskatter. Det er ikke fra den Ende, vi mene at Skattenedsættelsen skal tages, det er fra en ganske anden.

Det ærede Medlem var inde paa at tale om Raastofstolden paa Tobak, og det var det ærede Medlem Hr. Drachmann ogsaa. Jeg maa mene, at dette Spørgsmaal ikke skal drøftes her under denne midlertidige Lov, men naar vi kommer til Forhandling i Udvalget angaaende Ændring af Toldloven af 29. Marts 1924, hører dette saavel som alle andre Spørgsmaal af denne Art naturligvis hjemme der. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at de Ændringer, man gennemfører i den permanente Toldlov, vil naturligvis blive ledsaget af en tilsvarende Ændring i den midlertidige, det er jo en given Sag.